

mand for Kjøbenhavns 5te Valgkreds, et Aktstykke, der som bekendt fik sin Tilblivelse særlig i Oktober Maaned. Det kunde jo maasse være interessant at fortsætte disse Undersøgelser ogsaa derhen, at man fik at vide, hvad der har givet Anledning til, at den — hvad jeg anser tilstrækkelig oplyst — urigtige Angivelse er kommen ind i dette Andragende. Man slutter endelig med at opfordre til at begjære Dplysninger angaaende „de Betragtninger, der have været bestemmende for Ministeren i hans Dom over de tænde førstnævnte Handlinger“, det er: Fjerdemai-Forbudet og Regtelsen af Pios Ret til at redigere i Varetægtsfængslet. Hvad det Første angaar, da har jeg allerede udtalt, at det var mig meget vanskeligt at meddele Betragtninger, som ikke foreligge trykte i Justitsministeriet. Naturligvis er jeg ganske villig til at meddele Udvalget min Opfattelse af disse Ting, navnlig naar jeg foranlediges til mere bestemt at gaa ind paa enkelte Data.

Efter disse Udtalelser skal jeg ganske overlade til det ærede Udvalg, om det finder Anledning til at fastholde det Forslag, som det har troet det rigtigt at fremkomme med for det høie Folkething. Det er jo 1ste Behandling af Sagen, som her finder Sted, og det er jo muligt, at der i alt Fald imellem 1ste og 2den Behandling kunde finde saadanne yderligere Forhandlinger Sted mellem Udvalget og Justitsministeren, at Udvalget fandt, at det ikke burde fastholde sit Forslag. Fastholder det imidlertid sit Forslag, saa er det mig — som jeg tillod mig at bemærke i Begyndelsen, da jeg tog Ordet i Dag — forsaavidt ikke af stor Betydning, om Folkethinget vedtager en saadan Beslutning eller ikke. Rigtig forstaaet er jeg rede til og har været rede til at meddele Dplysninger, særlig om denne Sag, som jeg anser det for at være gavnligt bliver belyst fra alle Sider. Jeg skal kun henstille, om man dog ikke maasse vilde anse det for at være hensigtsmæssigt i alt Fald ikke at afgive nogen endelig Betænkning eller vedtage nogen endelig Beslutning om Sagen, forinden der er faldet Dom i den Sag, som er anlagt imod tre Personer, af hvilke Lieutenant Pios er den ene. Jeg haaber, at det ikke skal være meget længe, inden der falder Dom i Sagen, og hvad enten Dommen maatte gaa ud paa Fritfindelse eller Domsældelse, saa antager jeg, at saavel Dommen som de Forhør og Undersøgelser, hvorpaa Dommen er bygget, ville være egnede til at kaste Lys over Sagen. De ville, antager jeg, være egnede til at sætte ærede Medlemmer af Folkethinget i Stand til at vurdere, i hvor høi Grad de paagældende Personer og den Sag, som de have gjort til deres, fortjener deres Sympathi og Medfølelse; men jeg antager fremdeles ogsaa, at det vil være hensigtsmæssigt paa den Maade at have et klart Blik af, hvorledes Forholdene stillede sig den Gang, da der var Spørgs-

maal om at tage de Beslutninger, som nu bag-
 efter skulle være Gjenstand for Kritik. Man er nemlig saa let tilbøjelig til, naar Forholdene forandres, og Situationen bliver en anden, end den tidligere var, at ville bedømme det, som stete i Fortiden, efter den Belysning, som det nuværende Dieblits Tilstand kaster derover. Det er muligt, at Indtrykket af, at den Bevægelse, som til en Tid havde en mere triende Karakter, nu synes at være af en mere rolig, fredelig og uskabelig Natur, kan føre til, at man er tilbøjelig til at mene, at der ikke har været nogen Grund til at bruge den Fremgangsmaade, som tidligere er brugt, men det kunde maasse ogsaa være, at de Foranstaltninger, som saaledes ere foretagne paa et tidligere Tidspunkt, ikke ere uden Skyld i, at Forholdet stiller sig forholdsvis saa heldigt, som Tilfældet er nu.

Ordføreren: Den høitærede Minister er i det Svar, vi nu have hørt, kommen ind paa mange Ting, som det ligefrem ligger udenfor mit Quærv i denne Forhandling at indlade mig paa. Efter min Formening ligger Alt, hvad der henhører til Sagens Realitet, udenfor denne Forhandling, og jeg vilde gaa langt ud over, hvad der er tilladt mig som Ordfører, om jeg vilde svare paa Alt, vedrørende Realiteten, som den ærede Minister er kommen ind paa. Her er jo blot Spørgsmaalet om at faae de manglende Dplysninger, og det er alene derom, at jeg skal tillade mig nogle Bemærkninger i Anledning af den ærede Ministers Udtalelser. Ministeren begyndte med at sige, at han naturligvis ikke kunde meddele Andet, end hvad han fandt det rigtigt og forsvarligt at meddele. Men denne Bemærkning forekommer mig at være ganske overflødig; thi Udvalget har i sin Skrivelse ikke forlangt det Fjærneste, som Ministeren maatte anse det for usforsvarligt at meddele, og Ministerens Svar til os indeholder ikke den fjærneste Antydning af, at Noget af det, som vi have ønsket meddelt, skulde det være usforsvarligt at meddele. Altsaa denne Bemærkning af den ærede Minister er fuldstændig overflødig. Den ærede Minister sagde, at han ikke vidste, hvad vi vilde opnaa, og han mente ikke, at vi havde antydet, hvad vi ønskede at naae. Det ligger selvfølgelig deri, at vi ikke kunde faae at vide, hvad det er for Dekreter og andre Aktstykker og Dplysninger der findes; det er umuligt for os at vide, hvilke de ere, og den ærede Minister har ikke i fjærneste Maade antydet, om der var mange eller faa; han sagde i dette Dieblit, at det var meget lidt, men ikke en Gang Saameget har han værdiget Udvalget at sige i sin Skrivelse. Vi maatte efter Ministerens Skrivelse tro, at vi vare gaaede ud fra en rigtig Forudsætning, naar vi antog, at der var noget Mere. Den ærede Minister har holdt sig til, at vort